

[Bollmann]

har på udmærket vis argumenteret for, at forslaget her er fuldstændig overflødigt. Det er synspunkter, som vi også i CD kan tilslutte os.

Behnke (FP):

Det er Fremskridtspartiets opfattelse, at uanset hvilke initiativer Danmark forsøger sig med i retning af at sikre nedrustning og afspænding, er det lige så ubetydeligt, som når en mus går ud på en bro og forsøger at få den til at gungre. Først når elefanterne kommer ud på broen, kan der for alvor gungres. Danmark kan så selvfølgelig vælge at løbe med som musen og give indtryk af, at det er os, som gungrer.

De faktiske forhold er, at det sidste topmøde mellem USA's præsident, Ronald Reagan, og partichef Gorbatsjov har betydet mere for verdensfreden end samtlige fredsmøder, påskemarch, Kvinder for Fred, Next Stop Nevada, løbesedler og dagsordener vedtaget i Folketinget. Hvad Danmark eller et flertal her i Tinget mener om nedrustning og afspænding mellem supermagterne, kan kun bruges som billig propaganda over for venstrefløjens naive vælgere. Supermagterne har atomvåbnene og bestemmer selv, hvornår de skal opstilles og fjernes.

Det er jo specielt Socialdemokratiet, der har ændret situationen her i Folketinget gennem en voldsom anti-NATO-politik siden 1982, og de har da også formået at få rosende artikler i bladet Pravda af den indsats, som Socialdemokratiet har gjort. Man kunne fristes til at spørge, hvorfor de artikler bliver skrevet; det er jo nok ikke, fordi Kreml mener, at det danske Socialdemokrati har fundet de vises sten, men alene fordi man på den måde ønsker at svække det i forvejen svageste led i NATO-kæden, nemlig det i forvejen forsvarsvækkede Danmark. For Sovjetunionen har det sikkert været en fryd at se, hvordan villige danske politikere har ladet sig bruge i en anti-NATO-propaganda, som efter vores mening har gjort Danmark til en absolut utroværdig NATO-partner.

Alle de naive planer om atomvåbenfrit Norden, atomvåbenfrit Balkan og atomvåbenfrit Centraleuropa osv. osv. er teoretiske planer udtænkt af kystbanesocialister uden tilstrækkelig fodfæste i virkeligheden. Der kommer ikke et eneste nedrustningsinitiativ, medmindre USA og Sovjetunionen er enige om nedrustningen. Sådan er kendsgerningerne, og derudfra ønsker Fremskridtspartiet at det danske Folketing skal handle.

Forslaget fra Fælles Kurs om en Østersøkonference, der skulle bane vej for et atomvåbenfrit Østersøområde, er også efter vores mening absolut naivt, for hvem er de eneste, der har opstillet atomvåben i Østersøområdet? Ja, det er de kommunistiske Østlande. Der er ikke stationeret eller opsat NATO-atomvåben i Østersøområdet, og derfor vil virkeliggørelsen af Østersøen som atomvåbenfrit område betyde en ensidig nedrustning fra Sovjetunionens side. Og godt nok tror vi, at danske kommunister har gode kontakter til Sovjetunionen, men at tro, at man skulle kunne formå den russiske bjørn til et sådant træk, er efter vores mening alt, alt for naivt.

Vi betvivler også bemærkningerne i forslaget om, at alle Østersølandene vil være med til det her initiativ. Vi tror f.eks. ikke på, at Vesttyskland fra regeringsside har formuleret et sådant ønske.

Vi mener, at ethvert freds- og nedrustningsinitiativ skal komme gennem forhandlinger mellem Sovjetunionen og USA, hvis det skal have nogen mening, og hvis det skal have nogen chance for at blive opfyldt, og derfor afviser vi forslaget fra Fælles Kurs.

Jørgen Tved (FK):

Jeg vil da takke de ordførere, som har givet udtryk for forståelse for det forslag, som vi har fremsat, selv om det måske ikke var så helhjerteret og det ikke var de mange, der gav udtryk for fornuft, heller ikke i denne sag.

Men for dem, der har haft lidt vanskeligt ved at læse forslaget eller forstå, hvad der står i det – og som jeg ofte har sagt, kan universiteter jo ødelægge selv de bedst begavede – står der altså i al sin enkelhed, at forslaget går på en parlamentarikerkonference, der skal diskutere, hvordan man kan få gjort Østersøen til et atomfrit område. Det skulle være så klart og tydeligt, at man skulle kunne forstå det, selv om man har gået på universitet i mange år.

At sætte sig ned og diskutere nogle af de problemer, der brænder på, er vel egentlig en ganske god måde at gribe tingene an på, og der er ofte fra forskellig side givet udtryk for, at det er nødvendigt med forhandlinger, og at man snakker om tingene frem for at gå til yderligheder.

Vi synes, at de signaler, der bl.a. også er kommet fra Sovjetunionen i denne sag, giver for-